

Arrest

**nr. 57 593 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE loco advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran, Iran. Volgens uw verklaringen zou u een zevental jaar geleden voor de eerste keer zijn opgepakt nadat u door twee agenten van Niru-ye Entezami (reguliere politie) betrapt zou zijn terwijl u in een park seks had met uw (mannelijke) partner, F. K. (...). U zou 70 dagen in voorarrest gezeten hebben, waarna vrienden van uw vader uw vrijlating (zonder veroordeling) zouden hebben kunnen regelen. Tot Nieuwjaar 2007 zou u geen problemen meer gekend hebben. Op dat moment zou u met uw partner bij diens ouders, die op dat moment niet thuis waren, seks gehad hebben en zou u stiekem gefilmd zijn met een gsm door F. (...)'s broer M. (...), die

drugsverslaafd zou zijn. M. (...) zou u en F. (...) met deze film meermaals gechanteerd hebben om aan geld te geraken om drugs te kopen. Begin november 2007 zou u met een toeristenvisum naar Amsterdam, Nederland, gereisd zijn, naar uw zus H. (...) die daar reeds 10 jaar zou wonen. Eens in Nederland zou u gehoord hebben dat F. (...) gearresteerd was omwille van de film die diens broer overhandigd zou hebben aan uw vader, die hem op zijn beurt zou overhandigd hebben aan zijn broer, die een hoge functie bij de bassidj (Mobilisatie van de Verdrukten) zou bekleden. U zou daarop beslist hebben niet meer terug te keren naar Iran, aangezien u vreest gearresteerd en veroordeeld te worden tot de doodstraf. U legde de volgende documenten neer: een medisch attest met bijhorende x-ray van enkele pinnen in uw heup, documenten i.v.m. uw eigendom in Teheran en een nationale kaart. Later bezorgde u ons nog uw shenaznameh (identiteitsboekje), uw nationaliteitskaart, een invaliditeitskaart van uw oom en een attest van het medisch comité voor oorlogsslachtoffers.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u pas tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal uw ware identiteit bekendmaakte, zijnde S. M. (...), geboren te Teheran op 25 december 1980 (en dus niet op 25 november 1980; CGVS-gehoorverslag 2 p. 2). U verklaarde tijdens het tweede gehoor ook legaal, met een toeristenvisum, naar Nederland gegaan te zijn en de twee maanden voorafgaand aan uw asielaanvraag in België bij uw zus H. (...) (die u tijdens het eerste gehoor verzwegen had) in Amsterdam verbleven te hebben (CGVS-gehoorverslag 2 p. 2). Dit toont aan dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze heeft trachten te misleiden. Daarbij komt nog dat u in de loop van uw tweede gehoor verklaarde dat één van uw vluchtmotieven verzonnen was (CGVS-gehoorverslag 2 p. 3), hoewel u bij het begin van dat interview nog verklaarde dat de rest van wat u verklaarde tijdens het eerste gehoor (datgene dat geen betrekking heeft op uw identiteit), waar was (CGVS-gehoorverslag 2 p. 2). U had op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal meer bepaald verklaard dat u geen vrijstelling kon bekomen voor uw legerdienst en had dit als één van uw vluchtmotieven naar voor geschoven (DVZ-gehoorverslag vraag 3.5 & CGVS-gehoorverslag 1 p. 6), terwijl u later moest toegeven dat dit niet waar was (CGVS-gehoorverslag 2 p. 3). Dat u dus enkel zou gelogen hebben omdat u 'wel moest liegen omdat de Belgische autoriteiten er zouden kunnen achterkomen hoe u naar hier bent gekomen' (CGVS-gehoorverslag 2 p. 2) houdt dus geen steek: u hebt ook bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw vluchtmotieven. Van een kandidaat-vluchteling kan verwacht worden dat hij op elk moment van de procedure zijn vluchtmotieven zo volledig mogelijk naar waarheid uiteenzet. U hebt dit duidelijk niet gedaan, waardoor uw geloofwaardigheid ernstig wordt ondermijnd.

Wat betreft uw tweede motief, meer bepaald dat u vreest gearresteerd en/of tot de doodstraf veroordeeld te worden omwille van een film die de broer van uw (toenmalige) partner aan uw vader zou overhandigd hebben, die het op zijn beurt aan zijn broer, volgens uw verklaringen een lid van de bassidj, gegeven zou hebben (CGVS-gehoorverslag 1 p. 12), dient te worden gesteld dat deze niet in overeenstemming kan worden gebracht met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd. Daaruit blijkt namelijk dat beeldmateriaal geen bewijswaarde heeft voor de Iraanse rechtbanken. Ook een rapport van de wetsdokter is onvoldoende, in tegenstelling tot wat u beweerde (CGVS-gehoorverslag 2 p. 7). Om tot de doodstraf veroordeeld te worden voor homoseksualiteit in Iran bestaat er een zeer strenge bewijslast, die ook zeer strikt wordt toegepast. Ofwel dient men viermaal voor een rechter te bekennen en dienen de bekentenissen door meerderjarige en geestelijk gezonde personen afgelegd te zijn die dit vrijwillig en met die opzet doen, ofwel dienen er vier mannelijke rechtschappen getuigen te zijn die de feiten met hun eigen ogen hebben waargenomen. Aan deze voorwaarden is in uw geval duidelijk niet voldaan. U verklaarde namelijk expliciet dat u geen seks gehad zou hebben indien er iemand getuige van zou geweest zijn (CGVS-gehoorverslag 1 p. 12). Voorts bepaalt art. 120 van het strafwetboek m.b.t. homoseksualiteit dat de religieuze rechter op basis van zijn eigen kennis eveneens een uitspraak kan doen. Hij moet daarbij wel de bron van zijn kennis specificeren. In de praktijk blijkt dat veroordelingen op basis van art. 120 in het algemeen niet meer voorkomen vanwege de relatief grote kans dat de bewezen verklaring in cassatie geen stand houdt. Bovenstaande informatie is aan het administratieve dossier toegevoegd.

Verder dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag met geen enkel begin van bewijs hebt gestaafd, terwijl redelijkerwijze verwacht kan worden dat er bewijsstukken bestaan en dat u deze ook kan voorleggen. De veroordeling van F. (...) (waardoor u beweert niet terug te kunnen keren naar Iran, CGVS-gehoorverslag 1 pp. 14-15) kon u evenmin aannemelijk maken. Zo verklaarde u eerst niet zeker te weten of hij in de gevangenis zou zitten (CGVS-gehoorverslag 1 p. 11), terwijl u later beweerde zeker te weten dat hij in de gevangenis zit (CGVS-gehoorverslag 1 pp. 13 & 15). U zei verder ook niet te weten of er een proces tegen hem gestart zou zijn (CGVS-gehoorverslag 1 p. 12), terwijl u

vlak daarna beweerde 'te weten' dat er een proces gestart is tegen hem (CGVS-gehoorverslag 1 p. 13). U kon hier echter geen bewijzen van voorleggen, en zei verder niet te weten door welke rechtbank hij veroordeeld zou zijn, of welke straf hij gekregen zou hebben (CGVS-gehoorverslag 2 p. 6). Van iemand die vreest voor zijn leven en deze vrees in verband brengt met de veronderstelde veroordeling van zijn toenmalige partner, is het hoogst opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van de evolutie in deze zaak. Ook de documenten die u zou trachten te bekomen en die zouden kunnen bewijzen dat u vervolgd wordt in Iran, hebben ons nooit bereikt. In dit verband kan nog worden toegevoegd dat het opvallend is dat u niet weet dat homoseksuelen in Iran kunnen vrijgesteld worden voor militaire dienst (CGVS-gehoorverslag 1 p. 14) (info in administratief dossier).

U beweerde verder dat uw oom bij de bassidj is (CGVS-gehoorverslag 1 pp. 12-13) en dat u daar een bewijs van zou opsturen (CGVS-gehoorverslag 2 p. 6). Het enige wat wij daaromtrent van u ontvangen hebben, is een soort invaliditeitskaart van uw oom en een attest van het medisch comité voor oorlogsslachtoffers. Deze hebben echter geen relevantie voor de beoordeling van uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of uw risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder is het opmerkelijk dat u op de vraag "Waarom bent u Iran ontvlucht als die film nog niet was afgegeven en u dus nog niet kon weten dat u problemen zou hebben en zelfs in de gevangenis kon komen?" antwoordde dat M. (...) die film elk moment kon afgeven (CGVS-gehoorverslag 1 p. 14), aangezien de opname van vele maanden daarvoor dateerde (CGVS-gehoorverslag 1 p. 11).

De andere door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw shenaznameh, nationale kaart en nationaliteitskaart tonen enkel uw ware identiteit aan. De documenten inzake uw eigendom en de x-rays hebben geen relevantie voor de beoordeling van uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of de criteria inzake subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel roept verzoeker de schending in van "art. 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met art. 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie". Verzoeker betoogt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in voormelde regelgeving, in het bijzonder stelt hij dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht en dat het beroep bij de Raad hieraan niet voldoet. Hij wijst in dit verband op de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon waardoor het Handvest nu wel bindende kracht heeft en meent dat dit belangrijke gevolgen heeft voor het asielrecht en meer bepaald voor de toepassing van artikel 6 EVRM in het asielrecht.

Hij verwijst nog naar rechtspraak van het EHRM waaruit zou blijken dat de rechter een eigen oordeel over de feiten moet geven hetgeen impliceert dat hij de bestuurlijke feitenvaststelling ten volle moet kunnen toetsen.

Verzoeker betoogt verder dat de rechten van verdediging geschonden zijn en dat er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen gezien de verzoekende partij enkel mondeling kan repliceren op de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal "doch van deze opmerkingen wordt geen akte genomen".

Verzoeker vraagt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Hof van Justitie: "Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen" en "Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de lidstaat".

2.1.2. Waar verzoeker zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en volle rechtsmacht, hierbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending

van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waaronder de rechten van verdediging en het recht op een beroep in volle rechtsmacht, aanvoert en poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip "full jurisdiction" zoals vastgelegd in artikel 6 en 13 EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest).

De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: *"Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden."* Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: *"Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen."* Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, lid 1 EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3).

Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (en in artikel 13 EVRM), zodat het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen*

onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen” wordt verworpen.

In zoverre verzoeker nog stelt dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn doordat hij niet mag antwoorden op de repliekmemoire van de CGVS kan hij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien - en verzoeker verduidelijkt evenmin - op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Waar verzoeker vraagt eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”* kan niet worden ingezien hoe deze vraag *in casu* dienstig zou kunnen zijn daar er geen antwoordbesluiten van de lidstaat voorliggen, doch wel een nota met opmerkingen van de CGVS. Voor zover verzoeker duidt op deze nota met opmerkingen, dient te worden opgemerkt dat hij tijdens onderhavige procedure niet heeft verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de CGVS. Derhalve is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van “full jurisdiction”.

2.2.1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen. In een derde middel roept verzoeker de schending in van 48/4 van de vreemdelingenwet en verwijst verzoeker wederom naar voormelde artikelen betreffende de motiveringsplicht. De Raad oordeelt dat wegens samenhang van het tweede en derde middel beide middelen gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door verzoeker worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker bij het initieel verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals blijkt uit de door hem op 17 maart 2008 ondertekende vragenlijst, voorhoudt zijn asielaanvraag zowel te steunen op de problemen naar aanleiding van zijn seksuele geaardheid als op het niet kunnen bekomen van vrijstelling voor de legerdienst in Iran (administratief dossier, map I, stuk 13, p. 2). Bij het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 juni 2008 (administratief dossier, map I, stuk 3, p. 3) geeft verzoeker plots aan dat het relaas met betrekking tot de legerdienst niet correct is daar hij wel degelijk vrijstelling van legerdienst had verkregen. Verzoeker duidt de problemen omwille van zijn homoseksuele geaardheid door telkenmale te verwijzen naar een betrapping die dateert van 2001 (ongeveer een zevental jaren voor zijn verhoren bij de Belgische asielinstanties in 2008) waardoor hij zeventig dagen in de gevangenis verbleef en naar de vrees dat hem hetzelfde zou overkomen als zijn partner F. ingevolge het verfilmen door de broer van F. van de seksuele betrekkingen tussen verzoeker en zijn partner.

Betreffende de betrapping *anno* 2001 stelt verzoeker bij voormeld verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken wat volgt:

“Ongeveer 6 à 7 jaar geleden zat ik 70 dagen in de gevangenis van Ghasr in Teheran.

Reden? Lavat

Bent u door een rechtbank veroordeeld geweest? Of is er tegen u een proces voor een rechtbank gestart? Wanneer? Welke rechtbank? Tot welke straf werd u eventueel veroordeeld?

6 à 7 jaar geleden werd ik gearresteerd, ondervraagd en dan 70 dagen in de gevangenis. Via de kennis van mijn vader ben ik vrijgekomen. Mijn vader was niet op de hoogte van de reden dat ik in de gevangenis was.”.

Betreffende dit gebeuren beweert verzoeker echter bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 15 mei 2008 (administratief dossier, map I, stuk 6, p. 7) het volgende:

“Toen ik gearresteerd werd, was ik met mijn vriend samen. Toen we gearresteerd werden, waren we op heterdaad betrapt. Ik was de actieve, de andere de passieve. Mijn ouders zijn het te weten gekomen, maar mijn vader is een religieuze persoon. Omdat ik de actieve was, viel het minder zwaar voor mijn vader en zo heb ik met hulp van mijn vader en zijn vrienden na 70 dagen de gevangenis kunnen verlaten.”.

De flagrante tegenspraak tussen het al dan niet op de hoogte zijn van dit gebeuren door verzoekers vader verhindert aan dit wezenlijk element van het voorgehouden asielrelaas, met name het reeds eerder in het verleden gearresteerd zijn omwille van verzoekers seksuele geaardheid, enig geloof te hechten.

Ook aan de vrees die verzoeker koestert dat hem hetzelfde zal overkomen als zijn partner F. kan door de Raad niet het minste geloof worden gehecht. Betreffende de tegenstrijdigheden over de toestand van zijn partner motiveert verwerende partij het volgende: *“Zo verklaarde u eerst niet zeker te weten of hij in de gevangenis zou zitten (CGVS-gehoorverslag 1 p. 11), terwijl u later beweerde zeker te weten dat hij in de gevangenis zit (CGVS-gehoorverslag 1 pp. 13 & 15). U zei verder ook niet te weten of er een proces tegen hem gestart zou zijn (CGVS-gehoorverslag 1 p. 12), terwijl u vlak daarna beweerde ‘te weten’ dat er een proces gestart is tegen hem (CGVS-gehoorverslag 1 p. 13).”.* Verzoeker beperkt zich dienaangaande te stellen dat hij zeker is dat zijn partner in de gevangenis zit en argumenteert dat de vertaling *“denk ik”* in het antwoord *“In de gevangenis, denk ik.”* op de vraag *“Waar is F. (...) nu?”* een verkeerde vertaling betreft. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling de conversatie bij het verhoor op het Commissariaat-generaal op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker zoals hoger vermeld eerst aangaf niet te weten dat er een proces tegen zijn partner was gestart, vervolgens pretendeerde dat er toch een proces is opgestart om tenslotte in het verzoekschrift te poneren: *“Partner van verzoeker wordt momenteel gevangengehouden omwille van zijn seksuele geaardheid, zonder dat een proces aan de gang is.”* (p. 12). Hoger vermelde tegenstrijdigheden betreffen het meest essentiële gegeven van het voorgehouden asielrelaas.

Voormelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende de meest wezenlijke elementen van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas, meer in het bijzonder de gebeurtenissen die verzoekers seksuele geaardheid étaleren en waardoor hij werd of zou dreigen te worden vervolgd, verhinderen enig geloof te hechten aan dit relaas, inclusief aan diens beweerde seksuele geaardheid, en laten derhalve niet toe

verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

De door verzoeker bijgebrachte x-ray van diens heup, identiteitsdocumenten, eigendomsdocumenten en de invaliditeitskaart en het attest van het medisch comité voor oorlogsslachtoffers van zijn oom weerleggen op generlei wijze voormelde vastgestelde tegenstrijdigheden.

Waar verzoeker bij het verzoekschrift een door hem ingediende klacht voegt met seksuele inslag betreffende een vrijwilliger van het opvangcentrum te Sint-Niklaas, een document van het Rode Kruis die de zaak zal onderzoeken, een niet ondertekende getuigenis van een vriend van verzoeker dat laatstgenoemde homo is en een eveneens niet ondertekende getuigenis van een medewerker van de Werkgroep Internationale Solidariteit Holebi's (WISH) die uit twee gesprekken meent te mogen afleiden dat verzoeker wel degelijk als homoseksueel een beroep deed op hun diensten, wijst de Raad erop dat ook deze documenten evenmin voormelde vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas weerleggen. Deze vastgestelde fundamentele leugenachtige verklaringen verhinderen aan de beweerde seksuele geaardheid van verzoeker enig geloof te hechten. Bovendien stelt de getuigenis van WISH zelf dat zij "tracht" van de betrokkene te checken en te doorgronden of hij of zij wel degelijk "vanuit waarachtige gevoelens" zich als homoseksueel kan identificeren en manifesteren. Uit de bewoordingen van deze organisatie, die voorhoudt desbetreffend enige expertise te hebben verworven, blijkt dat veinzen van een dergelijke geaardheid mogelijk is en de detectie ervan wordt omschreven als een louter "trachten".

Verzoekers verwijzing naar internationale rapporten en berichtgeving over de mogelijke problemen voor homoseksuelen in Iran is ter zake niet dienend daar aan deze voorgehouden geaardheid van verzoeker om hoger genoemde redenen geen geloof kan worden gehecht.

2.2.2.4. Waar verzoeker in zijn betoog verwijst naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, inclusief zijn voorgehouden seksuele geaardheid, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.2.5. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT